

PÉTER ERIKA

Kéretlen kísértetek

Dörömböl az ég,
és nyakamba fújja
a szoknyám a kíváncsi vihar,
és véresre mossa az orcám a zápor,
és villódzva csápol az égi zenekar.
és villámok verdesik remegő vállam,
és tombolnak kéretlen kísértetek.

Én itt vagyok neked. Engedd, hogy hozzád bújjak.

...és terjed a tűz,
és szökeségem lángol,
pirossá parázslík a fénytelen arc,
és látom a parton a lávaköveket,
a fortyogó folyót, a vadvöröset,
és a kráter-közelben potyog a pernye,
és tombolnak kéretlen kísértetek.

Én itt vagyok neked. Engedd, hogy hozzád bújjak.

...és remeg a föld,
és megrepeszt hegyet,
a fészke energiát szabadít,
és kitért száj lesz a szomjazó talaj,
és romokká válnak a védtelen házak,
és alatta várnak már kihűlt életek,
és tombolnak kéretlen kísértetek.

Én itt vagyok neked. Engedd, hogy hozzád bújjak.

... és indul a víz,
és csillapít tüzet,
nem pusztít vétlen lényeket,
és a tört repedéseket eltömi,
és nyugszik a Föld, s az ördögi vihar,
és mindenki kihál, mint fénytelen szemek,
és tombolnak kéretlen kísértetek.

Én itt vagyok neked. Engedd, hogy hozzád bújjak.

Fekete a feketében

Óceán a sötét éjben.
Fekete a feketében.
A vízmélység szédítő,
fenyegető, rémítő.
Az infernó feneke.
Feketében fekete.
Hal-árnyékok úsznak
korhadt hajónk alatt,
a Hold félénken halad,
nem látjuk tükrében
a kikötő-utat.
Vakon tapogatunk,
szuroksűrűségben.
Feketén a feketében.